

Arrest

nr. 289 113 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Derde verzoekende partij H.J.B. wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders:
dhr. H.J.R. en mevr. M.A.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De raadsman van verzoekende partijen duidt in het voorliggende verzoekschrift H.J.B., het dochtertje van de personen die worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen, aan als derde verzoekende partij.

Dient echter te worden vastgesteld dat er op heden slechts twee bestreden beslissingen voorliggen, met name de bestreden beslissingen die door verweerder werden genomen ten aanzien van de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen. H.J.B. betreft, zoals reeds werd opgemerkt, het dochtertje van de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen.

H.J.B. gaf niet uitdrukkelijk aan in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen overeenkomstig artikel 57/1, § 2, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt het verzoek om internationale bescherming van de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen derhalve vermoed eveneens te zijn ingediend namens hun dochtertje H.J.B. en blijft dit vermoeden bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. De door verweerder genomen bestreden beslissingen gelden, in toepassing van artikel 57/1, § 5, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan ook voor zowel de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen als hun dochter H.J.B., die in het verzoekschrift wordt aangeduid als derde verzoekende partij. H.J.B. heeft overeenkomstig het bepaalde in het tweede lid van voornoemde bepaling geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in haren hoofde te vragen. Evenmin worden er te dezen bijzondere elementen vastgesteld in de zin van artikel 57/1, § 6 van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijke beslissing of arrest konden en kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande, kan H.J.B. *in casu* niet worden beschouwd of aangeduid als afzonderlijke (derde) verzoekende partij. Bijgevolg worden enkel de personen die in het verzoekschrift worden aangeduid als de eerste twee verzoekende partijen in hetgeen volgt als verzoekende partijen beschouwd.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat de aangevoerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming in hoofde van H.J.B., die zoals uit hetgeen voorafgaat volgt eveneens het voorwerp uitmaken van het verzoek om internationale bescherming dat blijkens het voorgaande zowel in hun eigen naam als in naam van H.J.B. werd ingediend door verzoekende partijen, wel mede het voorwerp uitmaken van het onderhavige arrest en de in dit arrest gedane beoordeling.

2. De bestreden beslissingen

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.J.R. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 2 maart 2018 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België. U verklaarde de Iraanse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Koeweit, waar u van uw geboorte tot uw vertrek op 21 oktober 2017 op verschillende adressen in het Hawalli-gouvernement woonde. U heeft uw middelbare studies afgerond en begon nadien te werken in de goudsector. Zo werkte u als goudsmid, goudverkoper en edelsteenexpert op verschillende plaatsen in Koeweit. Uw laatste werkgever was het bedrijf Al-Tloul, waar u minder dan één jaar voor uw vertrek uit Koeweit was beginnen werken en in juli of augustus 2017 ontslagen werd. Hiernaast heeft u ook een voetbaltrainersdiploma van de FIFA en werkte u tot april 2015 ook als jeugdtrainer voor de voetbalclub Al-Salwiya.

In 1998 huwde u met M.A. (...) (O.V. (...)), een Libanese vrouw, die ook geboren en getogen was in Koeweit. Zowel uw familie als de familie van uw echtgenote waren gekant tegen dit huwelijk. Nadat uw jongste dochter op 3 oktober 2011 werd geboren, weigerde de Iraanse ambassade in Koeweit uw dochter te registreren op de lijst van uw kinderen omdat u al tien jaar gehuwd was met iemand van een andere nationaliteit. Daarom werd uw echtgenote gedwongen om afstand te doen van haar Libanese nationaliteit en een Iraans paspoort te bekomen. Sinds begin 2012 zou uw echtgenote bijgevolg enkel nog beschikken over de Iraanse nationaliteit. Bijgevolg diende uw echtgenote de nationaliteit op haar Koeweitse verblijfsvergunning ook te veranderen. Hiervoor was echter een voorafgaandelijke goedkeuring van de Staatsveiligheid nodig. Omdat deze goedkeuring op zich liet wachten, besloot de Libanese ambassade in Koeweit dat uw echtgenote tijdelijk haar Libanees paspoort kon behouden. In totaal hebben u en uw echtgenote vier kinderen, met name Z. (...), A. (...), H. (...) en B. (...), zij verblijven eveneens in België. In Koeweit is de limiet voor geldtransacties naar het buitenland beperkt tot 3000 Koeweitse dinar. Omdat u in Koeweit in de juwelierssector werkte, was u echter vrijgesteld van deze limiet. Omwille van deze reden vroegen andere Iraniërs in Koeweit, met name M.M. (...), J.D. (...) en A.D. (...), aan u om hen te helpen en voor hen geld op te sturen naar Iran. U vermoedde dat zij dit geld verzameld hadden om hun familie in Iran te steunen. In 2015 deed u zo één à twee transacties. In het verleden was u verschillende

keren naar Iran gereisd, maar nooit kende u daarbij problemen. In mei 2015 ging u voor een medische behandeling nogmaals naar Iran. Eénmaal in Iran aangekomen werd uw paspoort echter in beslag genomen en werd u gezegd dat u binnen een week moest terugkomen. De neef van uw vader, J.S. (...), heeft een goede relatie met de autoriteiten daar, waardoor u besloot hem in te lichten over wat er gebeurd was. J. (...) had zich geïnformeerd en vier dagen later hoorde u van hem dat er een grote actie was tegen soennieten, maar dat er ook nog een andere reden hiervoor was die hij nog niet wist. Twee dagen later wist hij u echter te vertellen dat u een probleem had omdat u geld naar Iran opgestuurd had dat bestemd was voor soennieten die politiek actief waren. Blijkbaar had u vanuit Koeweit geld opgestuurd naar één van de leiders van de partij voor de bevrijding van Ahwaz. Hierdoor had u van de Iraanse autoriteiten een reisverbod gekregen en mocht u het land niet verlaten. Door omkoperij kon u Iran toch nog verlaten en terugkeren naar Koeweit.

In 2016 en 2017 hadden andere Iraniërs in Koeweit u gevraagd om geld naar Iran te versturen. U was ietwat naïef en dacht er niet aan dat dit mogelijks voor dezelfde doeleinden als in 2015 was, waardoor u besloot hiermee in te stemmen en het geld te versturen. Ongeveer een maand vóór uw vertrek uit Koeweit in oktober 2017, begon de Iraanse ambassade u te contacteren in verband met deze geldtransacties. Zij vroegen u om u vrijwillig op de Iraanse ambassade aan te melden. Blijkbaar waren deze geldtransacties opnieuw bedoeld voor de partij voor de bevrijding van Ahwaz. In totaal werd u zo'n 15 keer opgebeld, maar u besloot niet naar de ambassade te gaan. Bij het laatste contact zei men dat u zich vrijwillig diende aan te melden op de Iraanse ambassade, zo niet zouden zij u op hun manier naar daar brengen, hetgeen een duidelijk dreigement was voor u. Omdat u die geldtransacties gedaan had voor de partij voor de bevrijding van Ahwaz, vreest u bij een terugkeer naar Iran door de Revolutionaire Garde vermoord te worden.

In Koeweit had u een verblijfsvergunning op basis van uw werk, waarbij uw werkgever, A.D. (...), uw sponsor was. U werkte als goudsmid bij het bedrijf Al-Tloul, maar in juli 2017 werd u door uw werkgever ontslagen. Blijkbaar had A.D. (...) schrik dat u zijn modellen zou verspreiden en verkopen aan andere juweliers, waardoor hij u besloot te ontslaan. Zonder uw toestemming had hij uw identiteitskaart neergelegd bij de immigratiedienst, waarna ze uw verblijfsvergunning besloten in te trekken. Na uw ontslag bleef u nog twee weken werken, maar in augustus 2017 stopte u effectief met werken bij Al-Tloul. Vanaf dat moment had u nog een opzegtermijn van drie maanden gekregen om het land te verlaten. Omdat u minder dan één jaar voor dit bedrijf werkte, had u bovendien niet het recht om een klacht in te dienen. Vanaf het moment dat u wist dat uw verblijfsvergunning ingetrokken werd, besloot u onmiddellijk uw vertrek uit Koeweit voor te bereiden en diende u een visumaanvraag voor u en uw gezin in op de Belgische ambassade in Koeweit. Nadat u dit visum ontvangen had, besloot u Koeweit te verlaten.

U verliet Koeweit op 21 oktober 2017 en reisde samen met uw gezin met het vliegtuig naar Amsterdam, Nederland. Van daar reisde u vervolgens verder naar Duitsland, waar u op 23 oktober 2017 aankwam en de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Omwille van uw Belgisch visum werd de Dublinprocedure opgestart en werd u na 4,5 à 5 maanden uiteindelijk overgedragen aan België. U kwam op 28 februari 2018 aan in België en diende hier samen met uw echtgenote en kinderen vervolgens op 2 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 april 2019 weigerde het Commissariaat-generaal u en uw echtgenote internationale bescherming. Deze beslissing werd op 21 oktober 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep. Op 6 december 2019 verzochten uw volwassen zoon H.J.A. (...) (O.V. (...)) en Z. (...) (O.V. (...)) voor het eerst zelfstandig om internationale bescherming. Op 26 november 2021 weigerde het CGVS uw zoon internationale bescherming, een beslissing die op 22 juni 2022 door de Raad werd bevestigd. Het verzoek van uw dochter is nog hangende.

Op 20 december 2021 verzochten u en uw echtgenote zonder België verlaten te hebben opnieuw om internationale bescherming. U herhaalt uw problemen ten aanzien van Iran zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. U vreest ten gevolge van de geldtransacties bij een terugkeer naar Iran opgesloten te worden op beschuldiging van het steunen van een oppositiebeweging. Als soennieten zijn jullie trouwens niet welkom in Iran en u vreest dat uw kinderen in Iran hun legerdienst moeten doen. In geval van dienstweigering riskeren ze een celstraf van 2,5 jaar. U stelt verder dat u niet terug kan naar Koeweit aangezien uw verblijfsvergunning werd geannuleerd doordat u ondertussen meer dan zes maanden weg bent uit Koeweit.

U legt ter staving van onderhavig verzoek een artikel neer van de TV-zender Jame Jam waaruit blijkt dat buitenlandse vrouwen de Iraanse nationaliteit verkrijgen wanneer zij huwen met een Iraanse man. U wilt aan de hand hiervan aantonen dat uw echtgenote de dubbele nationaliteit heeft. U bent tevens in het bezit van een attest van een Belgische huisarts d.d. 18 juni 2021 waaruit blijkt dat er enkele littekens bij u werden vastgesteld waarover u verklaarde dat u deze heeft opgelopen bij de Iraakse invasie in Koeweit in 1990.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Waar u aangeeft dat uw psychische toestand slecht is (Vragenlijst BPN DVZ d.d. 17.1.2022), moet evenwel opgemerkt worden dat u enkel een medisch attest overmaakt dat louter gewag maakt van littekens die bij u werden vastgesteld. Dergelijk attest laat geenszins toe vast te stellen dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Verder werd gesteld dat het loutere gegeven dat u een soennitische moslim bent an sich onvoldoende is om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er werd vervolgens geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen in Koeweit, noch aan de bewering dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Libanese nationaliteit, noch aan de beweerde problemen met de schoonfamilie. Waar u voor de Raad nog opwierp dat uw dochters in Iran verplicht zouden worden om zich te houden aan de strikte islamitische regels, merkte de Raad op dat dit niet werd gestaafd of nader werd uitgewerkt. Evenmin werd aangetoond dat dit vervolging zou uitmaken of zou leiden tot ernstige schade. Het loutere gegeven dat uw dochters zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich trouwens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en geen ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Bepaalde aanpassingen van hunnentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op hun fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. U ging niet in beroep tegen het arrest van de Raad. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Vooreerst moet gewezen worden op twee vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid verder onderuithalen. Waar u tijdens uw eerste verzoek beweerde dat uw verblijfsvergunning werd ingetrokken toen u nog in Koeweit was omdat uw vroegere werkgever uw identiteitskaart bij de immigratiedienst had neergelegd (1ste VIB CGVS I, p. 11-12 en 1ste VIB CGVS II, p. 9-10), verklaart u actueel dat uw verblijfsvergunning werd geannuleerd aangezien u nu meer dan zes maanden weg bent uit Koeweit (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Waar u tijdens uw eerste verzoek stelde dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Libanese nationaliteit (1ste VIB CGVS I, p. 5-6 en 1ste VIB CGVS II, p. 4-5), beweert u nu dat uw echtgenote een dubbele nationaliteit heeft (Verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Wat betreft uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten die u ten gevolge van de geldtransacties beschuldigen van het steunen van een oppositiebeweging, moet opgemerkt worden dat u zich beperkt tot een loutere herhaling van uw beweerde problemen hieromtrent. U brengt geen inhoudelijke verklaringen of stavingstukken aan die de in het kader van uw eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent kunnen ombuigen.

Waar u opwerpt dat jullie als soennieten niet welkom zijn in Iran, brengt u evenmin elementen aan die de conclusies zoals geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek kunnen wijzigen.

Wat betreft uw vrees dat uw kinderen in Iran hun dienstplicht zouden moeten vervullen en dat het weigeren hiervan kan leiden tot een celstraf van 2,5 jaar, kan verwezen worden naar de vaststellingen gedaan in het verzoek van uw zoon A. (...). In navolging van het CGVS oordeelde de Raad op 22 juni 2022 dat het tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst en dat de motieven van uw zoon om zijn dienstplicht niet te vervullen van louter persoonlijke aard zijn. Waar uw zoon A. (...) nog vreesde dat hij, eens gerekruteerd, naar het buitenland zou worden gestuurd om mensen te doden of zelf gedood te worden, werd vastgesteld dat dit niet meer dan hypothetisch was. De discriminatie waarvan niet-Farsisprekende Arabieren (zoals uw zoon) door leidinggevenden tijdens de legerdienst het slachtoffer kunnen worden, kon aldus de conclusie van de Raad, niet a priori gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Koeweit moet, zoals bij uw eerste verzoek werd opgemerkt, herhaald worden dat een verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van uw land van nationaliteit. Bijgevolg zijn uw verklaringen omtrent uw verblijfssituatie en uw vrees ten aanzien van Koeweit niet dienstig.

Uw verklaring dat uw echtgenote de dubbele nationaliteit heeft, doet evenmin enige afbreuk aan de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Dat uw echtgenote naast het Libanese staatsburgerschap, ook het Iraanse staatsburgerschap bezit, wordt niet in twijfel getrokken. Het attest aangaande littekens (waarvan u aangeeft dat u deze heeft opgelopen tijdens de Iraakse invasie in Koeweit) laat niet toe enige conclusie te formuleren aangaande uw vrees ten aanzien van uw land van nationaliteit, met name Iran.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 2 maart 2018 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België. U verklaarde de Iraanse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Koeweit, waar u van uw geboorte tot aan uw huwelijk in 1998 woonde in Hawalli. Na uw huwelijk bleef u in Koeweit wonen, maar verhuisde u samen met uw echtgenoot naar Salwa. Daar bleef u wonen tot aan uw vertrek uit Koeweit op 21 oktober 2017. U heeft uw middelbare studies afgewerkt en na uw studies ging u werken in een kledingwinkel. Na uw huwelijk stopte u met werken. U bent van Libanese origine en had oorspronkelijk ook de Libanese nationaliteit. In 1998 huwde u met H.J.R. (...) (O.V. (...)), een Iraanse man die ook geboren en getogen was in Koeweit. In totaal hebben u en uw echtgenoot vier kinderen, met name Z. (...), A. (...), H. (...) en B. (...). Zowel uw echtgenoot als uw kinderen verblijven momenteel in België en hebben hier samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Na de geboorte van uw dochter, in 2011, eiste de Iraanse ambassade in Koeweit dat u de Iraanse nationaliteit zou bekomen en afstand zou doen van uw Libanese nationaliteit. Indien u de Iraanse nationaliteit niet zou bekomen, wilden zij uw dochter niet inschrijven en niets voor haar doen. U had een volmacht aan uw echtgenoot gegeven, waarna hij alles geregeld heeft voor het bekomen van de Iraanse nationaliteit en het afstand doen van de Libanese nationaliteit. De verplaatsing van uw Koeweitische verblijfsvergunning van het ene naar het andere paspoort was echter een procedure die lang aansloopte,

waardoor dit mogelijks nog op uw Libanees paspoort stond. U geeft echter aan hier niet goed van op de hoogte te zijn omdat uw echtgenoot alle wettelijke verplichtingen regelde met een volmacht van u.

Sinds uw huwelijk heeft u enkel nog contact met uw oudste zus, maar heeft u geen contact meer met uw ouders en overige familieleden. Omdat uw echtgenoot de Iraanse nationaliteit heeft, aanvaardt uw familie uw huwelijk niet. Vooral uw oom en oudste broer, N. (...), waren gekant tegen dit huwelijk en wilden dat u zou huwen met uw neef. Na uw huwelijk is uw familie teruggekeerd naar Libanon, waar zij tot op heden verblijven. U vreest dat u bij een terugkeer naar Libanon vermoord zal worden door uw familie, uw broers zouden immers gezworen hebben u te vermoorden als zij u zien.

Uw echtgenoot werkte in Koeweit als juwelier en kreeg er een verblijfsvergunning op basis van zijn werk. Uw verblijfsvergunning en die van uw kinderen waren verbonden aan die van uw echtgenoot. In de laatste periode werkte uw echtgenoot voor het juweliersbedrijf Al-Tloul, waarbij zijn werkgever ook zijn sponsor was. In juli à september 2017 werd uw echtgenoot echter door zijn werkgever ontslagen, waardoor jullie ook jullie verblijfsvergunning in Koeweit gingen verliezen. Uw man had u nooit de reden voor zijn ontslag verteld, maar na zijn ontslag dienden jullie Koeweit binnen de drie maanden te verlaten. Na het ontslag van uw echtgenoot hadden jullie een Belgisch Schengenvisum kunnen bekomen en op 21 oktober 2017 verliet u Koeweit. U reisde met het vliegtuig naar Amsterdam, van waar u vervolgens verder reisde naar Duitsland. In Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in, maar omwille van uw Belgisch visum werd de Dublinprocedure opgestart. Op 28 februari 2018, ongeveer vier maanden na uw aankomst in België, werd u vervolgens overgedragen aan België. Op 2 maart 2018 diende u hier samen met uw echtgenoot en kinderen vervolgens een verzoek om internationale bescherming in.

Hoewel zowel u als uw echtgenoot over de Iraanse nationaliteit zouden beschikken, zou uw echtgenoot u gezegd hebben dat het voor jullie onmogelijk was om jullie in Iran te vestigen, en dit omdat jullie soennieten zijn. Na zijn laatste reis naar Iran in 2015 zou uw echtgenoot bovendien gezegd hebben dat hij nooit nog naar Iran zou terugkeren en dat Iran geen optie voor jullie is omdat jullie leven daar in gevaar is. Daarenboven zouden uw dochters in Iran verplicht worden om een hoofddoek te dragen, iets wat u niet ziet zitten.

Op 9 april 2019 weigerde het Commissariaat-generaal u en uw echtgenoot internationale bescherming. Deze beslissing werd op 21 oktober 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep. Op 6 december 2019 verzochten uw volwassen zoon H.J.A. (...) (O.V. (...)) en Z. (...) (O.V. (...)) voor het eerst zelfstandig om internationale bescherming. Op 26 november 2021 weigerde het CGVS uw zoon internationale bescherming, een beslissing die op 22 juni 2022 door de Raad werd bevestigd. Het verzoek van uw dochter is nog hangende.

Op 20 december 2021 verzochten u en uw echtgenoot zonder België verlaten te hebben opnieuw om internationale bescherming. U verklaart over zowel de Iraanse als de Libanese nationaliteit te beschikken. U geeft te kennen dat u uw Libanese nationaliteit niet kan doorgeven aan uw kinderen. Als gevolg daarvan zouden uw kinderen geen rechten hebben in Libanon en er niet kunnen leven. Hierdoor kan u niet terug naar Libanon waar u overigens problemen kent met uw familie die uw huwelijk niet goedkeuren. U kan evenmin naar Iran terug. U vreest dat uw zonen er hun dienstplicht zouden moeten vervullen en dat uw dochter er een hijab moet dragen. U herhaalt tot slot dat uw echtgenoot problemen kende in Iran waardoor hij gezocht wordt.

U legt enkele uittreksels neer van de Libanese grondwet en de Libanese nationaliteitswetgeving.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Waar u voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewag maakte van psychologische problemen en een psychologisch attest neerlegde, oordeelde de Raad dat hieruit niet kon afgeleid worden dat niet verwacht kon worden dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan uw procedure. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaring afstand te hebben gedaan van de Libanese nationaliteit. Evenmin werd er enig geloof gehecht aan de beweerde problemen met uw familie, noch aan de problemen die uw echtgenoot in Koeweit en Iran zou gekend hebben. Tot slot werd geoordeeld dat de burgers in Libanon geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar u voor de Raad nog opwierp dat uw dochters in Iran verplicht zouden worden om zich te houden aan de strikte islamitische regels, merkte de Raad op dat dit niet werd gestaafd of nader werd uitgewerkt. Evenmin werd aangetoond dat dit vervolging zou uitmaken of zou leiden tot ernstige schade. Het loutere gegeven dat uw dochters zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich trouwens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en geen ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Bepaalde aanpassingen van hun levenswijze, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op hun fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. U ging niet in beroep tegen het arrest van de Raad. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Voor wat betreft Libanon, beroept u zich enerzijds opnieuw op de eerdere uiteengezette problemen met uw familie en stelt u dat uw gezinsleden de Libanese nationaliteit niet kunnen verkrijgen. Aangaande de problemen met uw familie brengt u geen elementen aan die de eerdere appreciatie van dit motief kunnen weerleggen. U legt immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch legt u relevante stavingstukken voor.

Waar u opwerpt dat uw kinderen en echtgenoot niet over de Libanese nationaliteit kunnen beschikken (waarvan u ter staving enkele wetsartikelen indient), moet opgemerkt worden dat het toekennen van een nationaliteit en de daaraan verbonden rechten en plichten tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten behoort. Het loutere feit dat uw kinderen en echtgenoot – die overigens allen over het Iraanse staatsburgerschap beschikken (1ste VIB I, p. 6) – conform de vigerende Libanese wetgeving de Libanese nationaliteit niet kunnen bezitten, volstaat niet om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch in uw hoofd, noch in hoofd van uw gezinsleden.

Voor wat betreft Iran wijst u op de dienstplicht voor uw zonen, de verplichting tot het dragen van een hijab voor uw dochter en de problemen van uw echtgenoot.

Wat betreft uw vrees dat uw kinderen in Iran hun dienstplicht zouden moeten vervullen, kan verwezen worden naar de vaststellingen gedaan in het verzoek van uw zoon A. (...). In navolging van het CGVS oordeelde de Raad op 22 juni 2022 dat het tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst en dat de motieven van uw zoon om zijn dienstplicht niet te vervullen van louter persoonlijke aard zijn. Waar uw zoon A. (...) nog vreesde dat hij, eens gerekruteerd, naar het buitenland zou worden gestuurd om mensen te doden of zelf gedood te worden, werd vastgesteld dat dit niet meer dan hypothetisch was. De discriminatie waarvan niet-Farsisprekende Arabieren (zoals uw zoon) door leidinggevendens tijdens de legerdienst het slachtoffer kunnen worden, kon aldus de conclusie van de Raad, niet a priori gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade.

Waar u herhaalt dat uw dochter in Iran een hijab moet dragen en dat uw echtgenoot in Iran problemen heeft, moet vastgesteld worden dat u zich louter beperkt tot het uiten van uw vrees hieromtrent, zonder dat u elementen aanhaalt die de conclusies, die hieromtrent werden geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek, wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon kan tot slot vastgesteld worden dat uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 17 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen

in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondten conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerde geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoekende partijen geven aan dat het CGVS geheel ten onrechte oordeelt dat zij geen nieuwe elementen hebben aangehaald, benadrukken dat zij kinderen hebben waaronder hun minderjarige dochtertje B. en stellen:

“De bestreden beslissing werd uitgevaardigd begin oktober 2022.

Op dat ogenblik verkeerde Iran in een zware crisis naar aanleiding van de dood van een jonge vrouw ingevolge de folteringen door de zedenpolitie omdat ze beweerdelijk onzedelijk was gekleed.

De dood van deze vrouw leidde tot protesten over het hele land. waarop de overheid met disproportioneel geweld reageerde.

In de bestreden beslissing werd geen geactualiseerde beoordeling gemaakt noch van de veiligheidssituatie in het land noch van de huidige positie van vrouwen in Iran.

Bijgevolg is de bestreden beslissing onwettig. Ondergeschikt verzoeken verzoekers om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.”

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de veiligheidssituatie in Iran. Dienaangaande doen zij gelden:

“Heden verkeert Iran in een zware crisis, waar er gevreesd wordt voor een escalatie van het geweld:

(...)

De Commissaris voor de mensenrechten van de VN waarschuwt voor het escalerende geweld in de regio:

(...)

Niet alleen de protestanten zelf worden hardhandig aangepakt tijdens de protesten, maar ook voor studenten in scholen en universiteiten is het niet veilig:

(...)

Alsook:

(...)

Nergens in de bestreden beslissing werd rekening gehouden met het huidige geweld, en de concrete impact ervan op verzoekers in geval van terugkeer naar Iran. Dienvolgens is de bestreden beslissing onwettig.”

Verder gaan verzoekende partijen in op de situatie voor vrouwen in Iran. In dit kader voeren zij aan:

“In Iran worden de rechten van de vrouwen niet gerespecteerd:

(...)

Recent is de situatie echter verergerd:

(...)

En verder:

(...)

Alsook:

(...)

Mevrouw M. (...) en hun dochtertje weigeren de jibab te dragen. De weigering hiervan kan leiden tot onherstelbare schade (detentie met foltering, de dood) door toedoen van de overheid.

Zij dreigen aldus het slachtoffer te worden van vervolging omwille van hun geslacht, die uitgaat van de overheid zelf. Aldus dienen zij te worden erkend als vluchtelingen.

Ondergeschikt komen zij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus gezien uit voorgaande landinformatie blijkt dat zij het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling indien zij weigeren zich te conformeren aan de discriminerende praktijken van de Iraanse overheid.

De situatie van de vrouwen in Iran betreft niet alleen verzoekster en het dochtertje B. (...), maar ook verzoeker zelf.

Voor zover het dochtertje in aanmerking zou komen voor een statuut van internationale bescherming, verwijzen verzoekers naar het volgende:

De UNHCR Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van 22 december 2009 (§9) vermelden expliciet de mogelijkheid een afgeleide beschermingsstatus toe te kennen aan ouders van kinderen die internationale bescherming krijgen.:

(...)

Gelet op de behoefte om het gezin in stand te houden, rekening houdende met de jonge leeftijd van het dochtertje, verzoekt de ouders eveneens de vluchtelingenstatus te krijgen."

Verzoekende partijen geven daarnaast nog aan:

"Ten overvloede voegen verzoekers hieraan toe dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de asielaanvraag van hun volwassen dochter nog steeds hangende is, hetgeen erop kan wijzen dat ook een bijkomend onderzoek van deze asielaanvraag zich opdringt."

3.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"Huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De bestreden beslissing te hervormen, de asielaanvraag van verzoekster ontvankelijk te verklaren en het statuut van erkend vluchteling, ondergeschikt subsidiaire bescherming te willen toekennen, minstens het dossier terug te verwijzen naar het CGVS."

3.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

4.2. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen".

In het licht van voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker met recht gemotiveerd:

"Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Verder werd gesteld dat het loutere gegeven dat u een soennitische moslim bent an sich onvoldoende is om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er werd vervolgens geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen in Koeweit, noch aan de bewering dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Libanese nationaliteit, noch aan de beweerde problemen met de schoonfamilie. Waar u voor de Raad nog opwierp dat uw dochters in Iran verplicht zouden worden om zich te houden aan de strikte islamitische regels, merkte de Raad op dat dit niet werd gestaafd of nader werd uitgewerkt. Evenmin werd aangetoond dat dit vervolging zou uitmaken of zou leiden tot ernstige schade. Het loutere gegeven dat uw dochters zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich trouwens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en geen ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Bepaalde aanpassingen van hunnentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op hun fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. U ging niet in beroep tegen het arrest van de Raad. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover

er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Vooreerst moet gewezen worden op twee vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid verder onderuithalen. Waar u tijdens uw eerste verzoek beweerde dat uw verblijfsvergunning werd ingetrokken toen u nog in Koeweit was omdat uw vroegere werkgever uw identiteitskaart bij de immigratiedienst had neergelegd (1ste VIB CGVS I, p. 11-12 en 1ste VIB CGVS II, p. 9-10), verklaart u actueel dat uw verblijfsvergunning werd geannuleerd aangezien u nu meer dan zes maanden weg bent uit Koeweit (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Waar u tijdens uw eerste verzoek stelde dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Libanese nationaliteit (1ste VIB CGVS I, p. 5-6 en 1ste VIB CGVS II, p. 4-5), beweert u nu dat uw echtgenote een dubbele nationaliteit heeft (Verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Wat betreft uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten die u ten gevolge van de geldtransacties beschuldigen van het steunen van een oppositiebeweging, moet opgemerkt worden dat u zich beperkt tot een loutere herhaling van uw beweerde problemen hieromtrent. U brengt geen inhoudelijke verklaringen of stavingstukken aan die de in het kader van uw eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent kunnen ombuigen.

Waar u opwerpt dat jullie als soennieten niet welkom zijn in Iran, brengt u evenmin elementen aan die de conclusies zoals geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek kunnen wijzigen.

Wat betreft uw vrees dat uw kinderen in Iran hun dienstplicht zouden moeten vervullen en dat het weigeren hiervan kan leiden tot een celstraf van 2,5 jaar, kan verwezen worden naar de vaststellingen gedaan in het verzoek van uw zoon A. (...). In navolging van het CGVS oordeelde de Raad op 22 juni 2022 dat het tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst en dat de motieven van uw zoon om zijn dienstplicht niet te vervullen van louter persoonlijke aard zijn. Waar uw zoon A. (...) nog vreesde dat hij, eens gerekruteerd, naar het buitenland zou worden gestuurd om mensen te doden of zelf gedood te worden, werd vastgesteld dat dit niet meer dan hypothetisch was. De discriminatie waarvan niet-Farsisprekende Arabieren (zoals uw zoon) door leidinggevenden tijdens de legerdienst het slachtoffer kunnen worden, kon aldus de conclusie van de Raad, niet a priori gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Koeweit moet, zoals bij uw eerste verzoek werd opgemerkt, herhaald worden dat een verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van uw land van nationaliteit. Bijgevolg zijn uw verklaringen omtrent uw verblijfssituatie en uw vrees ten aanzien van Koeweit niet dienstig.

Uw verklaring dat uw echtgenote de dubbele nationaliteit heeft, doet evenmin enige afbreuk aan de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Dat uw echtgenote naast het Libanese staatsburgerschap, ook het Iraanse staatsburgerschap bezit, wordt niet in twijfel getrokken. Het attest aangaande littekens (waarvan u aangeeft dat u deze heeft opgelopen tijdens de Iraakse invasie in Koeweit) laat niet toe enige conclusie te formuleren aangaande uw vrees ten aanzien van uw land van nationaliteit, met name Iran.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

In het licht van de hoger aangehaalde bepaling, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster met recht gemotiveerd:

"Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaring afstand te hebben gedaan van de Libanese nationaliteit. Evenmin werd er enig geloof gehecht aan de beweerde problemen met uw familie, noch aan de problemen die uw echtgenoot in Koeweit en Iran zou gekend hebben. Tot slot werd geoordeeld dat de burgers in Libanon geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar u voor de Raad nog opwierp dat uw dochters in Iran verplicht zouden worden om zich te houden aan de strikte islamitische regels, merkte de Raad op dat dit niet werd gestaafd of nader werd uitgewerkt. Evenmin werd aangetoond dat dit vervolging zou uitmaken of zou leiden tot ernstige schade. Het loutere gegeven dat uw dochters zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich trouwens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en geen ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Bepaalde aanpassingen van

hunnentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op hun fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. U ging niet in beroep tegen het arrest van de Raad. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Voor wat betreft Libanon, beroept u zich enerzijds opnieuw op de eerdere uiteengezette problemen met uw familie en stelt u dat uw gezinsleden de Libanese nationaliteit niet kunnen verkrijgen. Aangaande de problemen met uw familie brengt u geen elementen aan die de eerdere appreciatie van dit motief kunnen weerleggen. U legt immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch legt u relevante stavingstukken voor.

Waar u opwerpt dat uw kinderen en echtgenoot niet over de Libanese nationaliteit kunnen beschikken (waarvan u ter staving enkele wetsartikelen indient), moet opgemerkt worden dat het toekennen van een nationaliteit en de daaraan verbonden rechten en plichten tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten behoort. Het loutere feit dat uw kinderen en echtgenoot – die overigens allen over het Iraanse staatsburgerschap beschikken (1ste VIB I, p. 6) – conform de vigerende Libanese wetgeving de Libanese nationaliteit niet kunnen bezitten, volstaat niet om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch in uw hoofde, noch in hoofde van uw gezinsleden.

Voor wat betreft Iran wijst u op de dienstplicht voor uw zonen, de verplichting tot het dragen van een hijab voor uw dochter en de problemen van uw echtgenoot.

Wat betreft uw vrees dat uw kinderen in Iran hun dienstplicht zouden moeten vervullen, kan verwezen worden naar de vaststellingen gedaan in het verzoek van uw zoon A. (...). In navolging van het CGVS oordeelde de Raad op 22 juni 2022 dat het tot de soevereine bevoegdheid van nationale staten behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst en dat de motieven van uw zoon om zijn dienstplicht niet te vervullen van louter persoonlijke aard zijn. Waar uw zoon A. (...) nog vreesde dat hij, eens gerekruteerd, naar het buitenland zou worden gestuurd om mensen te doden of zelf gedood te worden, werd vastgesteld dat dit niet meer dan hypothetisch was. De discriminatie waarvan niet-Farsisprekende Arabieren (zoals uw zoon) door leidinggevendens tijdens de legerdienst het slachtoffer kunnen worden, kon aldus de conclusie van de Raad, niet a priori gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade.

Waar u herhaalt dat uw dochter in Iran een hijab moet dragen en dat uw echtgenoot in Iran problemen heeft, moet vastgesteld worden dat u zich louter beperkt tot het uiten van uw vrees hieromtrent, zonder dat u elementen aanhaalt die de conclusies, die hieromtrent werden geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek, wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon kan tot slot vastgesteld worden dat uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 17 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de

Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondten conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven, zoals opgenomen in de jgens hen genomen bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen aangeven dat "uit de bestreden beslissingen blijkt dat de asielaanvraag van hun volwassen dochter nog steeds hangende is, hetgeen erop kan wijzen dat ook een bijkomend onderzoek van deze asielaanvraag zich opdringt", dient immers te worden opgemerkt dat zulks hoegenaamd niet kan worden aangenomen. Vooreerst tonen verzoekende partijen niet aan dat het verzoek om internationale bescherming van hun dochter op heden nog steeds hangende zou zijn bij het CGVS. Verzoekende partijen preciseren verder in het geheel niet en uit het dossier kan evenmin worden afgeleid op welke gronden hun dochter zich baseerde of baseert in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat, waarom, in welke mate of op welke wijze de redenen die hun dochter aanhaalde of aanhaalt in het kader van haar verzoek om internationale persoon voor hun eigen persoon relevant zouden (kunnen) zijn. Hoe dan ook dient ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Uit het loutere gegeven dat het verzoek om internationale bescherming van de dochter van verzoekende partijen op het ogenblik van de bestreden beslissingen nog hangende was bij het CGVS, kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat ook het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen, dat, in tegenstelling met het verzoek dat werd ingediend door hun dochter en dat een eerste verzoek in eigen naam van deze dochter betrof, een volgend verzoek om internationale bescherming betreft, ook nader had of zou moeten worden onderzocht.

Waar verzoekende partijen daarnaast herhalen dat verzoekster en hun dochter geen hijab wensen te dragen, waar zij verweerder verwijten dat er geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de positie van de vrouw in de Iraanse samenleving, waar zij laten uitschijnen dat de situatie op dit vlak recent is verergerd, waar zij aangeven dat dit kan of moet leiden tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekende partijen en waar zij stellen dat zulks nader had en zou moeten worden onderzocht, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekende partijen met dit betoog vooreerst schromelijk voorbijgaan aan het gegeven dat zij in dit kader ook zelf de nodige elementen en informatie konden en kunnen aanreiken ter adstructie van hun zelfverklaarde vrees. Uit de informatie die verzoekende partijen aanhalen en citeren, kan echter hoegenaamd niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een vrouw of meisje te zijn en in Iran te zijn zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekende partijen tonen verder op generlei wijze aan dat of waarom het voor verzoekster en/of haar dochter onoverkomelijk zou zijn om zich bij een terugkeer naar Iran en in het openbaar (opnieuw) te conformeren aan de aldaar heersende kledingvoorschriften. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster en haar dochter zich in Iran (buitenshuis) zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van hunnentwege, zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op hun fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Voor het overige tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden verzoekster en/of haar dochter bij een terugkeer naar Iran daadwerkelijk zou(den) riskeren te worden geconfronteerd met feiten zoals deze waarvan sprake is in de door hen aangereikte en geciteerde landeninformatie. Deze informatie is voorts van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen en/of hun dochter. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekende partijen en/of de dochter van verzoekende partijen bij een terugkeer naar Iran daadwerkelijk zou(den) riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier manifest in gebreke.

Ook waar verzoekende partijen aangeven dat de veiligheidssituatie in Iran nader had of zou moeten worden onderzocht, kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen hiermee voorbijgaan aan de vaststelling dat zij in dit kader ook zelf de nodige informatie konden en kunnen neerleggen. Verzoekende partijen kunnen in dit kader verder in het geheel niet worden gevolgd waar zij, aan de hand van de door hen aangehaalde en geciteerde informatie, trachten te laten uitschijnen dat de veiligheidssituatie in Iran actueel (mogelijks) van zulke aard zou zijn dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en geciteerde informatie kan, in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie aldaar op heden van zulke kritieke en onveilige aard zou zijn dat er zou kunnen worden gesproken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd wetsartikel voor de aldaar aanwezige burgers. Uit deze informatie kan immers slechts worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten eind 2022 de grove middelen hebben ingezet om de manifestaties die indertijd plaatsvonden in Iran en de in dit land aanwezige oppositie te onderdrukken en dat zij zulks op gewelddadige wijze deden. Dient te worden opgemerkt dat, hoe betreuenswaardig het gewelddadige optreden vanwege de Iraanse autoriteiten jegens de manifestanten en de in het land aanwezige oppositie ook was of is, het loutere gegeven dat de Iraanse autoriteiten protesten en demonstraties op gewelddadige wijze uit elkaar trachten te drijven en manifestanten en opposanten viseren, geenszins kan volstaan om te kunnen spreken van een reëel risico op ernstige schade in hoofde van de burgers in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit volstaat namelijk niet om te kunnen spreken van een gewapend conflict in de zin van voormeld wetsartikel. Evenmin is het geweld dat in dit kader geschied willekeurig. Integendeel is het duidelijk gericht tegen de manifestanten, heeft het tot oogmerk de manifestaties uit elkaar te drijven en te verhinderen en blijkt uit niets dat eenvoudige burgers, die niet deelnemen aan de betreffende protestacties en demonstraties, daarbij op willekeurige wijze zouden worden gevisieerd. Derhalve tonen verzoekende partijen in het geheel niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige ondernemen verzoekende partijen niet de minste poging teneinde de motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen te weerleggen en laten zij deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

4.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en zijn er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekende partijen voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.4. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT